

Діло

Виходить щодня рано

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. пом.
Кonto почт. шадн. 143.322.
Адреса для телеграм:
— „Діло“ Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
М. сячно: в краю 450 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехо-
словаччині 30 ч. к., Румунії 150
лей, Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29.41.
Друкарні: 29.26.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЙ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Справа роззброєння.

Львів, 25. вересня 1928.

Противоєний пакт Кельога підписаний. Приступили до нього вже кілька десятків держав, а над справою роззброєння далі радять так само безплідно як радилі досі. Безуспішно та монотонно відбуваються від ряду як наради окремої комісії Лиги Націй для справ роззброєння. Найбільшим „успіхом“ тієї комісії була недавня конференція, присвячена справі роззброєння, на якій подав між іншим сензаційні пропозиції в тій справі радянський делегат Літвінов. Ця конференція скінчилася, як відомо, нічим, бо всі, реальні й нереальні, висунені на ній проекти відложено до розгляду й вирішення чергової конференції. Перманентно існуюча комісія Лиги Націй для справи роззброєння саме тепер засідала в Женеві, щоб підготувати слідуючу конференцію. Останніми часами одиницю завданням тієї комісії треба вважати не що інше, а підготовки таких конференцій та складання на пленарних засіданнях Ради Лиги звідомлень з „успіхів“ своєї підготовчої роботи.

На цю мавшу і скучну т. зв. підготовчу роботу комісії, що зводиться до крутих представників поодиноких, заступлених у ній держав, виключно членів Лиги Націй, не слід би звертати особливої уваги, якби не одна обставина, що ожинила значно останні „роботи“ тієї комісії. Маємо на думці виступ п. голови, голландського делегата Лоундона і французького делегата Поль-Бонкура. При розгляді справи про усталення речиння на слідуюче засідання комісії пригадали собі учасники, що того засідання не можна відкладати, бо перед слідуючим загальним збором Лиги Націй повинна відбутися конференція в справі роззброєння. Досі діялося так, що речинні засідання комісії з правни відпочували. В даному випадку треба було назначити приспівенний речинні з уваги на конференцію, яку з обов'язку має підготувати комісія. Справу реферував Бенеш. По нм забрав слово сам голова комісії Лоундон і виголосив „меди-платичну“, а наскрізь настроєву промову на тему того, що як у комісії так і на конференціях з правни тощувати воду в ступі. Іншими словами він заклинав найвпливовішим членом комісії нещирість та аду волю в трактуванні справ роззброєння. Між іншим закликав він і французько-англійський флотомі-мітарний договір, заключений та-мим на передодні підписання пакту Кельога, договір, про який ніхто нічого конкретно не знає, а в тім не має ніякого виробленого по-гляду на нього і комісія Лиги Націй. В такий атмосфері підготовча пра-ція до загального роззброєння ніко-ли не матиме позитивних наслідків, а то тим більше, коли знається, що не й далі ведуть Англія та Франція якісь переговори з іншими держа-вами з тій самій справі. Чи франко-англійський договір сприяє роз-зброєнню чи ні, про те ніхто не знає. Отже як-ж тут можливість працю-вати? Лоундон накінце запропону-вав скликати під його проводом, як-голова комісії, нараду п'яти мор-ських великодержав у цій справі та викласти на ній обставини, які те-пер є великою перешкодою в пра-ці

над роззброєнням з уваги на їх не-ясність. Цю промову дуже болючо відчув французький делегат Поль Бонкур і вважав своїм обов'язком стати в о-бороні своєї батьківщини і що най-менше відвернути від неї стріл, ви-мірений Лоундоном, що мав наля-зачно за ціл обтяжати Францію та Англію закидом саботування у справі роззброєння. Признавши тра-гізм положення у цій справі Поль Бонкур підкреслив, що позинія Франції все закінчується в тім, що справа роззброєння звязана нероз-ривно зі справою міжнародної за-безпеки. Знищення всіх армій стане реальним тоді, коли буде міжнарод-ня армія. На жаль, досі всі спроби в тому напрямі під проводом і за ініціативою Лиги були безуспішні. Ніщо дивного, що держави почали на власну руку шукати виходу з то-го безвихідного положення. І пер-шим позитивним кроком у напрямі порозуміння щодо обмеження збро-ень є саме англо-французький до-говір щодо флоту. Обі держави погодилися між собою лише в тім, щоб запропонувати точно означе-ний проект в цій справі іншим мор-ським державам. Словом з промови Бонкура вийшло, що і Франція і Ан-глія одинокі держави, які працюють совісно над поступенною реалізаці-єю роззброєння. Коли ж хто проти-ставиться цьому, то це виключно Злучені Держави Америки, які сто-ять поза Лігою і на які ці остання не має ніякого впливу. Накінце за-пропонував він резолюцію про скли-

кання членів комісії на нове засі-дання з кінцем 1928 або з початком 1929 р., при чім у тій резолюції під-креслив, що англо-французький договір посуває справу роззброєн-ня вперед і поручив іншим держа-вам заключати аналогічні догово-ри. Проти такої резолюції виступив представник Німеччини та висунув свій проект резолюції, в якій ствер-див, що держави можуть серйозно займатися справою цілковитого роззброєння вже тепер, до чого ви-старяються у повні пакти лікарнен-ський і Кельога, і що зовсім непо-трібні до цього якісь нові договори на зразок англо-французького і на-кінце запропонував скликати в р. 1929 конференцію для справ роз-зброєння, а не засідання підготов-чої до неї комісії Лиги.

Комісія вибрала окрему резолю-ційну комісію, що радила над за-пропонованими резолюціями кіль-ка днів і накінце внесла деякі не-сутні а більше стилістичні поправ-ки до проекту Бонкура. На повному засіданні німецька пропозиція пе-репала, а більшість голосів зібрала „справлена“ резолюція Поль-Бонкура. Таким чином з початком слід-уючого року знов збереться підго-товча комісія Лиги для праці над зорганізованим конференції, але невідомо чи візьмуть у ній участь делегати Німеччини й інших, по-лізюючих німецький погляд, держав. Отже справа роззброєння найшла на свою крутоту — шляху нове у-складнення і нову перешкоду в під-готовці до своєї реалізації.

До історії другого соціалістичного інтернаціоналу.

Минулий місяць серпень відзначив двома важкими подіями в шарні між-народного соціалістичного руху: в днях від 6—12 серпня-ц. р. разив в Брюсселі третій з черги після війни конгрес т. зв. другого, соціалістичного робітничого ін-тернаціоналу, а одночасно в Москві від-половина липня майже до шість серпня разив шестий конгрес т. зв. третього ко-муністичного інтернаціоналу. Значить: і один і другий інтернаціонали зачинили генеральний перегляд своїх сил, підвели підсумки від виступу своєї попередньої діяльності а при тому подали зорого-важи для дальшої боротьби та аматань своїх одиноків.

Минули ті часи, коли можна було збу-вати мовчазкою й дискусійно всі фак-ти, зв'язані з міжнародним соціалістич-ним рухом. Сьогодні — міжнародний соці-алістичний рух містить в собі одну з най-більш величезних суспільних прояв позитивної доби й нема, адляється, ні од-ної серйозної людини, котра моглаб до неї байдужо ставитися. Нечисленна на-початку 19 ст. робітнича класа виролас сьогодні з меловову масу „робітничих батальонів“, котрі як „четвертий стан“ збираються в головних державах Зах. Європи поладу перевертати владу в свої руки. В Англії, Німеччині, Франції, Че-кословаччині й Польщі представники ро-бітничих партій чи то цілком, чи то по-ступенно є вже сьогодні при кермі вла-ди, чи то війни, збираються й захоплю-ють найближчі будучини. Зорганізовані лави соціалістичних партій обидлали при останніх виборах до законодавчих уста-нов понад 15 мільонів голосів й вибрали понад тисячу послів. З великих держав — два ще тільки одні Спол. Держави (Нім. Америка, хоч по формі в змі-сті є напевно найбільше демократична), не мають новітнього соціалістичного ру-

ху. А зрештою — цей рух перекинувся вже на Азію, Африку й взагалі конової, а останній соціалістичний конгрес об-сладив представники Індії, Китаю й Є-гипту.

Це одна сторона медалі. А друга. Од-ночасно зібраний у Москві конгрес Ко-муністичної партії творить другий робітничий та-бор: прада, нуди менший по числу ніж попередній та по важливості й впливам багато сильніший від першого. На його чолі стоїть Комуністична Партія Росії, яка має під своєю владою цілий Радян-ський Союз, а покладом через всі філіаль-ні партії має поважний вплив на полі-тичне, господарське й суспільне життя всіх держав і всіх народів цілої земної кулі.

Тому і зрозумілим є заінтересування комплексом питань, зв'язаних з обома організаціями міжнародних організаціями, котрому я, а огляду на місце, де отці стрічки друкується, хотів би дати ви-світ в ряді самостійних газетних стат-тей, а який можна буде присвячена од-ній а істинух проблем.

Але його цілого, без сумніву, не мо-жна не слід арозуміти, коли не знається бо-лей в загальних обрисах історії до-теперішніх міжнародних робітничих ор-ганізацій, або, іншими словами: історії до-воєнних двох робітничих інтернаціо-налів. Бо найважливішою ланкою з сучасно-му міжнародному робітничому руху є факт, що робітничий розладється те-пер на дві не тільки окремі але й непри-мирно до себе ворожі організації; тоді, як до війни, робітничий був одності-ле. Одна і другий факт не є аризалю-анія. За ними ховається глибока й серй-озна причина, без арозуміння якої, не мож-на зрозуміти і тенденції, котрі коріння-сь в обох сучасних міжнародних робіт-ничих організаціях.

Обезпечуйте своє життя виключно в Товаристві „КАРПАТІЯ“

Львів, вул. Руська ч. 18/1.

Як відомо: основоположником першого робітничого інтернаціоналу був Маркс, головний теоретик новітнього соціалі-зму. В основоположній грамоті, котру в 1864 р. прийняв перший конгрес робітничого інтернаціоналу, є точно згадані пра-ці, котрі спонукали Маркса до засну-вання цієї міжнародної організації. П-голова мета міститься в думці, що ро-бітничий може подолати тільки в між-народному а не локально-національно-му масштабі, так, як робітничі інтереси завжди спільні, бо спираються на спіль-ні підстави: міжнародному капіталізм. Пролетарі всіх країн, єднайтесь! Цей клич, котрий в робітничі маси кинули в Комуністичному Manifesti Маркс та Ен-гельс ще в 1848 році, найшов своє ор-ганізаційне оформлення аж після п'ятина-сти літ.

Одначе вже на перша міжнародна ро-бітнича організація показала, що дій-сність далеко не така, як казала теорія, котра принесла згоду організації на світ. Не враховуючи на дуже аргумент й о-бережний погляд інтернаціоналу самий Маркс, який був її генеральним секре-тарем, цей інтернаціонал проіснував тільки до 1872 року, себто до моменту, коли розпалася німецько-французька війна. Перший інтернаціонал, значить, удержався всього вісім літ. Розпали його, почасти як опісля другий інтернаці-онал, росіяни, а радше Бакунін й своїми адгерентами, тому, бо хотіли, аби пер-ший соціалістичний інтернаціонал був організацією єдності пролетаріату. Баку-нін хотів, аби інтернаціонал, фактично поміж робітничим поступових країн (Зах. Європи (Франції, Італії та ін.) до адо-бувати влади шляхом соціальної револю-ції й терору, тоді, як Маркс таку думку рішучо відкидав як навізну й не дозво-ляв „професійним революціонерам“ есо-перманентизму.

Другий інтернаціонал powstał аж пі-сля війни літ п'ятиліт, у цілком змінених умовах. В першій інтернаціоналі голо-вну роль грало англійське робітництво, а в другому німецьке, котра аросла з най-мовірною швидкістю: різницю з реалі-змом німецького пролетаріату. На конгресі в Парижі в році 1888 покладали до життя другий соціалістичний робітничий інтернаціонал й він проіснував аж до перших злив світової війни, себто до літа 1914 року. Секретаріат мав, себ. ін-терна, „нахрала“ перші німецькі посли, котрі в пам'яті серпневі літ 1914 року вступили в столицю Бельгії, Брюссел-я. Всі соціалістичні партії всіх головних во-юючих сторін без винятку, отже: німець-ка, французька, ба навіть російська (які проводили Пастухова) ідентифікувалися в 1914 році зі своїми урядами й я станули в національно-державному таборі війни з іншими верстами та класами власної країни. Таким чином створена дійсність показала, що головний в теорії від 1888—1914 року інтернаціональний ро-бітничий є фантомом, котрий в ризиковий мент не в силі устоятися перед вплива-ми життя. Оскільки комуністи твердили (і ще твердять), що такі „соціалі-стичні“ провідники арміями робіт-ничого Але жодна країна світу не мо-же припускати, що такі „соціалістич-ні“ провідники не соціалістичні аліари, може поглядати й допустити, аде ро-бітничого. Вони поступили так, бо мусили, бо не могли інакше поступити. І Жорес,

якби не був погнаний, теж не був би посту-
пав інакше від Шайдемаєва. Вандерсаль-
до, Адлера, Дашинського та Пасхалюва.
Діло тільки в тому, щоб розшифрувати
і справити глибокі причини, котрі тоді
повернували кроками соціалістичних де-
ядрів всіх головних воюючих країн.

Дві кадрові соц. конференції, склика-
ні під час війни в році 1914 до Шіммер-
вальду й в році 1916 до Кісінгау в Швай-
царії, були вже фактично приготувані
для оснування Лейбном нової чисто-
комуністичної міжнародної організації,
що й стався в березні 1919 року в Мо-
скві. Третій, комуністичний інтернаціо-
нал хоче бути не інтернаціоналом одно-
сти, не самою ширшою, тасом й найви-
щим анахом невідомої благодаті, а
справді генеральним штабом одноформ-
них комуністично-робітничих когорт, які
на одну команду виходять на земному галь-
сі — чи то на Філіппінах, чи то в Англії,
чи то в Китаї, чи то на Балканах —
мають пробіти йти до одної соціальної ме-
ти. Тут вже нема жадного обману й гри
словами. Комуністи справді серйозно ама-
гають до наміченої цілі. Для них соція-
лізм — збісність, в яку вони вірять та
якій готові посвятити все.

Тому безкомпромисно вони відкидають
всі спроби половинчатої розв'язки спра-
ви: в добі невдалих спроб з т. зв. 2 і 3
інтернаціоналом, які вийшли були від
австрійської соц.-демократії, німецьких
„незалежних" й російських со-серів в
1922-23 році. Або-або. Або чистий кому-
нізм або „соціал-угода, соціал-ара, чи
соціал-патріотизм". Тому-то нарешті пі-
сля коротких хитань на протилежних бі-
туні міжнародного робітництва порга-
млювався новий соціалістичний інтерна-
ціонал, який свідомо і відкрито штовпає
до традицій передвоєнного соц. інтерна-
ціоналу й гостро відмежує себе від ко-
мунізму.

Таке тепер положення в міжнародно-
му робітничому таборі й ніщо не кажує
на те, щоб цей стан мів в найближчому
часі змінитися.

Д-р Павло Лиски.

ЗАМІТКИ І ВІДГУКИ.

Українська соціальна демократія перед ре- ституцією.

Новосні події і величезні східно-євро-
пейської революції, а головним акцентом
комуністичної, найбільше відбилися на у-
країнській соц.-демократичній партії. За-
снована в 1880 р. українська соціал-демо-
кратія мала перед собою велике завдан-
ня об'єднати організаційною об'єднує укр-
аїнське робітництво по містах та повести
його до боротьби за національні і соці-
альні права. На жаль, партія не сповни-
ла поставлених у ній завдань. Відлучи у
ласній соціалістичній демократії Галичини і
Шльонська (нинішньої польської) партії со-
ціалістичної, українська соціал-демо-
кратія дала себе знати як мавт, лишала
українське робітництво під опікою поль-
ських соціал-патріотів, а саме пішла впо-
стриг стовпою на село. Але там не ли-
шила вона значущих слідів. Служа, чим
випадково українська соц.-демократія
не послідовно беззаступно, а поспішно
від ППС. На війна літ перед війною
з ППС і від великого емігрантського від-
ділу УСДРП розвивався зміцнювався під
політич соціал-патріотів, однак зростає по-
всюди частини тієї проломи Миколи Ган-
кевича і С. Вітика цим тримався поль-
ської партії. Вона була вирішила роз-
бавити одні обидва групами (польово-
філією і „Вільною Волею" і націо-
нально-самостійницькою „Впередом").
В першій стадії повстання періоду, а
якій кермував полі УСДРП була на На-
дніпрянщині, таємно УСДРП була на
вершину своїх сил. Та після світово-
го походу розпочався процесний упа-
док впливу УСДРП й її розпад. Партія о-
пержала силіве радніофілії заборони-
лення, викликаючи в кожному себе польо-
вофілії і провідників та провідниц
членів національно-самостійницьку гру-
пу. В р. 1921 польська влада розв'язала
УСДРП. Партія розпадається на три гру-
пи. Головна ядро партії з місцевими
провідниками і інтелектуальними орієнта-
ція в КПЗУ і Сель-Робі (після евакуації соці-
алістичної фракції парламентської ре-

ОСИП СТЕФАНОВИЧ РАНІШЕ РОМАН ЗУБИК Львів, вул. Галицька ч. 16.

ВОВНИ на СУКНІ
І ЖІНОЧІ ПЛАЩІ,
У ВЕЛИКОМУ ВИБОРІ
ШОВКИ, СУКНА
НА МУЖЕСЬКІ
ОДЯГИ.

Святочний виступ польських соціал- патріотів.

З приводу пресового інтерв'ю д-ра Дм.
Левинського вся польська преса вдарилася
на тривогу, намагаючи владу до репресій
і до амінування проводженої „політичної
програми". Від тієї загальної тривоги де-
що відрізняється становище неспів-
ського „Дзвіника Людового", який — на-
падаючи на „український націоналізм"
пише:

„Відношення українських націона-
лістів до Польщі не змінилося — на-
впаки, значно погіршилося і за прова-
дження польсько-української справи.
Байдужість правління під тим огля-
дом використовує український націо-
налізм для цілей ірреденти. Кожна по-
мика (як логічно сказано! — Ред.) су-
проти українців, кожний фальшивий
крок з аутотом у руках їх провідників.
Нагілка польських націоналістів на
всіх прояви політично-економічного і
культурного життя в реакції викликає
завважливість другої сторони, єдиної за-
кукурчівності і аріст націоналістичних
настроїв, які на кожному кроці аміло
використовують провідники украї-
нського націоналізму. Український на-
ціоналізм не спить. На своєму чолі
має людей, які навіть не турбують би до-
бре в стані мира між польським й у-
країнським громадянством. Отже всею
силою парі пруть до боротьби за по-
вну незалежність українського народу
на східних окраїнах. У тій боротьбі
треба признати, посвідковий навіть не
звертається уваги на добро й інтерес
українського громадянства, а то діла
повинно мати рішуче значіння. Ін-
терв'ю пос. Левинського викликало ба-
гато галасу в емігрантській пресі. Розла-
гаються навіть поклики за жандарм-
ськими методами для примирнення чо-
ловіка, якому пасивність польського
уряду додає відваги висловлювати на-
строї, які від літ festують серед вою-
ючого українського націоналізму. Од-
нак на ту справу треба дивитися інше-
ше. Українська проблема, що від ряду
літ домагається полагоди, вийшла в
загальну стадію. Довше того проволі-
кати не можна. Не тільки допустити
до того, щоб та справа стала жиро-
м двох націоналізмів, щоб українська
рана довше гнілася на організмі
Польщі і перейшла в стан, що межує
з гангреню. Треба тут не сили песту-
ха і хірургічних заходів, які подіють
польські націоналісти, а яких змага-
ням є давлення всякого прояву життя
українського народу, але справа вима-
гає сповільної і аринованого ді-
ла, амілої розважлив, у висліді
корисної для обох народів".

А тією думкою і корисною розважкою
є — програма ППС в українській kwestії.
Ця святощ-маніфестційна програма з
ліком на всі боки і плакатом на всі рани.

По широкому світі.

Японському урядові громиць крик в
зв'язку з підписанням пакту Кельдого.
Парламент з тої галки, що при підписанні
нарушено формально конституцію.

Америка „Червоний Хрест" почав збірку
5-ти мільйонів дол. у користь нещасливих
вісак буревію на Флориді.

При виборах у Швейцарії консерватисти
виграли в місті, соціалісти в Буржуаз-
ний блок лістає невеличку більшість над
соціал-комуніст. блоком.

Буков. президент Володій Сваєдара зро-
бив повстання. Повстання розбиті.

У Гонг-Конгу встановили примуд смарту
над візмом комуніст агітатором Шан-
Кайбо і його б. співробітників.

У Канаді призначений першим динло-
матичним представником Нев. Британії.

Ювілей І-ої гімназії в Станиславові.

Ювілейне свято й українці. — Одне свя-
точного обходу.

Станиславів, 23. вересня 1928.

Діястатичний ювілей") середньої шко-
ли, що служила в значній мірі, а в дру-
гій половині XIX століття і в першій де-
сятилітті XX. століття (до часу оснуван-
ня української гімназії в Станиславові)
переважно потребам автохтонного укр-
аїнського населення. Покуття й Підгір'я
Ювілей гімназії, а якої вийшли митропо-
лит і кардинал Михаїло Левинський, ієзу-
їт Вагилевич, Кеєнофонт Климкович, д-р
Дмитро Вітовського виключно, а з жини-
ей. Хомишин, крил. о. Олександр Сте-
фанович, дир. Микола Сабат, проф. Ма-
хайло Лосинський, ректор Василь Сми-
вич, д-р Ярослав і Юліан Олесницькі, а
кан. Лягншевський, о. кан. Стєх, посол
Михайло Струтинський і цілі сотні у-
країнських громадян, заслужених на
ріжних ділянках нашого національного
життя.

З ріжними почуваннями збиралися на
свято ювілею української його учасники,
старші й молодші учні І. станислав-
ської гімназії до часу світової війни. Але
вої збиралися з почуваннями адекватності
для тих своїх педагогів, що на цю назву
справді собі заслужили і з пошаною тим
старим мурам, в яких набавлялися вони
знання й освіти та любови до свого рід-
ного. Бо крім знання, яке давала школа
офіційно, зчила вона молодь устану
педагогів-патріотів і любови рідного на-
роду і праці й посвятили для нього, для
його національного й соціального адово-
лення. Що ця наука не пішла на марне,
доказом того ті численні жертви крові,
які аложили в рр. 1914—1920 б. учні цієї
гімназії на вітарі своєї Батьківщини-У-
країни.

Якже відбулося саме свято ювілею
І. гімназії?

Не будемо переходити подробиць піз-
нього програми, спинимось тільки на най-
важливіших моментах. І так у перший день
(п'ятниця 21. п. м.) відбувалися приїзди
гості до проамітної свята й оглядали
мури й сали своєї школи. Між іншим
запам'ятали ми дуже багато україн-
ських імен. Крім того відбулося декілька
класових візків старших річників. Ве-
чером тогож дня града вузливими мі-
стами мильна оркестра, з одночасно в мав-
ні „Union" відбулися сходили учасників
свята з метою взаємного пізнання. Цей
вечір, на якому лунала майже виключно
українська пісня, співана залюбки й не-
уважними, поклали по собі незатерте
вражіння і був ти не найкращою части-
ною свята.

Другого дня (субота, 22. п. м.) були
Богослуження по всіх святих і Стани-
славова, після чого відбувся похід ули-
цями міста, а потім відселено на гім-
будинку пам'яткою табличку, при тому
промовляв дир. гімназії Володимир
Трун і востом Моравський, той самий,
що то недавно заборони збірку на укр-
аїнських студентів, подати незачайно
„орієнтаційні" мотиви тієї заборони, ті-
м ушкідливості. По народу використав
п. послова на те, щоб аложити декла-
рацію, що він буде все ревно піддержу-
вати тах, які поступуватимуть по думці
ідеала, аніжесих з гімназії, зображав
любови й праці для добра загалу, ато-
мість буде безоглядним протизником
воїх тих, що тим ідеалам спотіють проти-
ставитися. Дехто коментував що чита-

*) До речі: З опублікованих дог мате-
ріалів про станиславську І. гімназію і
з промов членів ювілейного комітету
викликає, що початок цієї школи, як
дзвоник колелі, сягає 1216 року. Натомі-
сть дати 1728-го року, як початку шко-
ли, ми не могли ніде ні допитатися ні до-
свідатися і загалом не знаємо, звідки на-
дати випадає. На нашу думку історич-
но, гімназія важко вважати в історично-
дзвоник колелі, хоч наука в колелі (від
1740 р.) відбувалася з тих самих салат,
що в сьогодні, себто в мурях І. гімназії.
Більше відомістичне правді дати 1784
року (початок гімназії), бо в тому році
помер Йосиф II. який одностайний для
цілої держави отквіт наслідком зовсім
ріжний від сучасності, зазначив чом
на місці б. дзвоник колелі станиця
б-власова гімназія.

В друкарні Видавничої Співки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10.